

TIKŠANĀS AR ANTROPOSOFIJU

Arvien vairāk cilvēku patlaban jūtas dzīvē nedroši. Tas, kas vēl nesen likās piedāvājam drošu pamatu zem kājām - ģimene, draugu loks, profesionālā dzīve - arvien biežāk sabrūk cilvēku acu priekšā kā smilšu pilis, noskalotas ar vienaldzīgo jūras vilni. Lielākā cilvēku daļa jūtas nedroša tieši par savu dzīvi, par savu darbu, par savu labklājību, un visas viņu rūpes un centieni būtībā aprobežojas ar vēlmi "izķepuroties", "nostāties uz kājām", "vinnēt" šajā arvien trakākajā loterijā, lai ko tas maksātu.

Bet ir arī tādi cilvēki, kuriem tie paši pārdzīvojumi kļūst par rosinājumu pacelties pāri sava ego apvārsnim. Atbrīvojušies no pašintereses šaurības, viņi aiz visām mūsdienu raksturīgajām parādībām sāk nojaust kādu konsekvenci, aiz notikumu ārējās puses sajūst kādu neredzamo varu, kas apzināti un mērķtiecīgi organizē un veicina šīs nedrošības izjūtas kāpināšanu, iedzenot arvien vairāk cilvēku kaktā, strupceļā, bezcerībā, kas neatlaidīgi stumj visu cilvēci arvien tuvāk kāda neredzama bezdibeņa malai, pat vēl vairāk, viņi sajūt, ka visa pasaule jau labu laiku krīt šajā bezdibenī, un ka cilvēki to nemana tikai tādēļ, ka krīt tai līdzī un viņu skatiens netver neko stabilu, neko tādu, ar ko salīdzinājumā būtu iespējams atskārst šī kritiena ātrumu un neapturamību. Šie vērojumi un pārdomas modina šādos cilvēkos lielus, sāpīgus jautājumus un liek viņiem meklēt iespēju saprast notiekošo, ieskatīties aiz redzamo notikumu kulisēm un atrast tādu punktu, kurš balstītos pats sevī un, no kura atsperoties, varētu piebremzēt šo totālo lejupslīdi, jo viņus neapmierina lavīnai līdzī krītoša akmens loma. Kaut kur dziļi dvēselē dedzina kāda dzirksts, kas grib izaugt par liesmu un apgaismot notiekošā jēgu un paša cilvēka lomu tajā.

Tas nav viegli. Tas varbūt ir tas grūtākais, ko cilvēks šodien var veikt, un tomēr šie iekšējie centieni, šī iekšējā cīņa par gaismu, par izpratni, par savas vietas apzināšanos pasaulē agri vai vēlū noved cilvēku pie spraugas totālās neizpratnes mūrī, no kuras viņam uzspīd gaismas stars.

Šis pēkšņi uzliesmojošās gaismas pārdzīvojums ir raksturīgs visiem, kas savos likteņu ceļos reiz ir atklājuši antroposofiju, kā atbildi uz visiem viņus līdz šim mokošajiem jautājumiem, kā dvēseles un gara slāpes remdinošo avotu. Šis pārdzīvojums ir kā parole, ar kuru viņi atpazīst cits citā domubiedrus, līdzgaitniekus, līdzcīnītājus.

Protams, šis pārdzīvojums izpaužas katrā atsevišķā dvēselē ļoti individuāli, arī tā intensitāte var svārstīties no viegla uzmundrinoša pieskāriena līdz visu dzīvi līdz pašiem pamatiem satricinoša zibens uzliesmojuma sajūtai. Tas ir atkarīgs no daudziem

faktoriem, tostarp arī no tā, vai viņa dvēsele savās gaitās ir pirmo reizi pieskārusies antroposofijas sniegtajām atziņām, vai tai jau ir bijusi darīšana ar šo gudrību vienā no iepriekšējām dzīvē. Jebkurā gadījumā šī tikšanās katram ir liktenīga, un šis fakts sakņojas dziļi jo dziļi pašas antroposofijas būtībā. Šeit gan ir jāpiebilst: ja pats tikšanās fakts, kā jebkura cita liktenīga tikšanās dzīvē, ir iepriekšējo karmisko attiecību rezultāts, tad cilvēka attieksme pret šo tikšanos – tas, kā viņš to sapratīs - paies garām, noliegs, apkaros vai ņems pie sirds un ļaus tai kļūt par savas garīgās attīstības veicinātāju, - tas būs noteicošs faktors viņa turpmāko likteņu veidošanai.

J.D.